

вкъкъ бѣше кметътъ. Той обикаляше пазара, правѣше провѣрка, глобяваше които продаваха лоша стока, а нѣкои дори изпращаше направо въ затвора. Днесъ кметътъ бѣше много сърдитъ. Не стигаше му всичката друга работа, ами носътъ му отече и го болѣше страшно. Лѣкарътъ му казваше:

— Дай само да го бодна съ една преваренá игла и ще ти олекне, и ще ти мине.

Ама кметътъ не даваше. Макаръ да бѣше кметъ, страхъ го бѣше отъ докторската игла. И сега сърдитъ тичаше изъ пазара и се караше.

— Ами ти бре, какво продавашъ! — викна той на Драгойча. — покажи да видя!

— Не показвамъ, — отговори Драгойчо. — Стоката ми е съвсемъ прѣсна. Ако искашъ да я провѣришъ, само можешъ да я помиришешъ, — и Драгойчо поотвори торбата.

Сърдитиятъ кметъ си наврѣ лицето въ торбата. Но въ сжщия мигъ писна като закланъ.

— Вай! вай! — и хукна да бѣга, а на носа му се клатѣше единъ голѣмъ ракъ, който здраво го бѣше ошипалъ.

Едва го отърваха хората отъ рака.

— Сега ще си изпати туй момче! — засушукаха си всички. — Кметътъ никога нѣма да му прости.

Но въ това време кметътъ уви

съ една кърпичка носа си и изведнажъ се засмѣ.

— Ура! Олекна ми!

Ракътъ бѣше свършилъ работата на лѣкаря. Бѣше пробилъ отекия му носъ. Засмѣ се още повече кметътъ, повика момчето



и му изсипа цѣла кесия пари въ ржцетѣ.

— Дръжъ, момче! И да си живо и здраво!

Дѣдото на Драгойча, който току що бѣше дошелъ на пазара, бѣше видѣлъ всичко станало и се канѣше самъ да натупа внука си, се смая, като видѣ паритѣ.

— Ами за Драгойча ли сж тѣзи пари, господинъ кмете?